

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 687/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej JUDr. Dušanom Antolom, advokátom, Krivá 23, Košice, proti rozhodnutiam Okresného úradu Košice-okolie, odboru starostlivosti o životné prostredie, č. OU-KS-OSZP-2017/000864 z 10. januára 2017 a č. OU-KS-OSZP-2017/000864 z 18. augusta 2017, rozhodnutiu Okresného úradu Košice, odboru opravných prostriedkov, č. OU-KE-OOP3-2018/0041213/VIC z 25. januára 2018, rozsudku Správneho súdu v Košiciach sp. zn. KE-7S/31/2018 z 25. septembra 2024 a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/17/2025 z 22. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na rovnaké zaobchádzanie a zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutiami Okresného úradu Košice-okolie, odboru starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „správny orgán“), č. OU-KS-OSZP-2017/000864 z 10. januára 2017 a č. OU-KS-OSZP-2017/000864 z 18. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia správneho orgánu“), rozhodnutím Okresného úradu Košice, odboru opravných prostriedkov (ďalej len „odvolací správny orgán“), č. OU-KE-OOP3-2018/0041213/VIC z 25. januára 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu“), rozsudkom Správneho súdu v Košiciach (ďalej len „správny súd“) sp. zn. KE-7S/31/2018 z 25. septembra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok správneho súdu“) a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn.

4Svk/17/2025 z 22. októbra 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť „*príslušnému orgánu verejnej moci*“ na ďalšie konanie. Žiada priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Zároveň žiada, aby ústavný súd v zmysle § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí.

2. Obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľky je jej tvrdenie, že ako vlastníčka rekreačnej chaty v katastri obce [REDAKOVANÉ] riešila v dôsledku absencie verejnej kanalizácie nakladanie s odpadovými vodami prostredníctvom domovej čističky odpadových vôd (ďalej len „ČOV“), pričom táto odpadová voda bola vyvázaná oprávneným subjektom. Uviedla, že napriek tomu, že uvedené nakladanie s odpadovými vodami je podľa jej názoru právne aj technicky najbezpečnejším, konanie o dodatočnom povolení ČOV bolo zamietnuté. Namietala, že správny orgán svoje rozhodnutie nepostavil na zistení porušenia práva, ale na formalizme, a úplne pominul podstatnú skutočnosť, že ňou uplatnené riešenie je jediné, ktoré reálne chráni životné prostredie.

3. Sťažovateľka namieta, že správne orgány (sťažovateľkou bližšie nešpecifikované) napriek dostupným informáciám o fungovaní iných chát voči iným vlastníkom nevyvodili žiadne právne následky, nereflektovali na jej výslovnú námietku o selektívnej aplikácii práva proti nej, čím porušili zákaz diskriminácie v jej neprospech. Poukázala pritom na rozhodnutie Okresného úradu Žilina č. OU-ZA-OSZP3-2017/025519-003/Ros z 21. júna 2017. Porušenie základného práva na súdnu ochranu vidí v tom, že súd (bližšie nešpecifikovaný) nereagoval na jej kľúčovú námietku týkajúcu sa diskriminácie. Jeho rozhodnutie preto považuje za nepreskúmateľné a formálne.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na rovnaké zaobchádzanie a zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami správneho orgánu a odvolacieho správneho orgánu, ako aj napadnutými rozsudkami správneho súdu a najvyššieho správneho súdu.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu práv napadnutými rozhodnutiami:

6. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (I. ÚS 173/2022).

7. Sťažovateľ musí vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné sudy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách. Je nevyhnutné, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo vysvetlenie ústavných požiadaviek, s ktorými namietaný postup orgánu verejnej moci koliduje, a pritom musí byť preukázané, do akej miery rozporovaný postup štátneho orgánu zasahuje do označených práv sťažovateľa (m. m. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko sp. zn. 1 BvR 1584/10 z 24. 8. 2010, odsek 3; rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko č. k. 1 BvR 2214/19 z 10. 12. 2019, odsek 13) (I. ÚS 708/2022, I. ÚS 272/2023, IV. ÚS 499/2025).

8. Ústavný súd však musí konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, pôsobí nedostatočne, pretože jej chýba relevantné ústavnoprávne odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] vzťahujúce sa na napadnuté rozhodnutia. Okrem opísania skutkových okolností musí totiž odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, a to tak, aby konkrétnym vecným okolnostiam bolo adresne priraditeľné porušenie niektorého zo sťažovateľkou označených práv. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, I. ÚS 229/2022, I. ÚS 252/2024).

9. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade východiskový § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Len subjektívny názor sťažovateľky prezentovaný v ústavnej sťažnosti o porušení ňou namietaných práv, resp. úplná absencia v zásade akéhokoľvek odôvodnenia, resp. predostretia ústavnoprávne relevantnej argumentácie zo strany sťažovateľky (pričom len samotný nesúhlas sťažovateľky s postupom správnych orgánov a súdov nenapĺňa požiadavku ústavnoprávne relevantnej argumentácie) vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam spôsobuje za následok to, že tento návrh sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom (právne zastúpenej) trpí absenciou zákonných náležitostí (medzi ktoré je právne aj vecne nevyhnutné zaradiť najmä ústavnoprávne relevantné odôvodnenie podaného návrhu).

10. Ústavný súd s poukazom na uvedené zároveň zdôrazňuje, že v zmysle svojich právomocí a postupu nemá podľa ústavy a zákona o ústavnom súde postavenie vyšetrovacieho orgánu, ktorý si sám vyabstrahuje obsah podania sťažovateľky tak, aby o ňom mohol rozhodnúť, za predpokladu, že tak neurobila samotná sťažovateľka. Ústavnému prieskumu sťažovateľkou napádaných rozhodnutí tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti,

v ktorej absentujú elementárne a ústavnoprávne relevantné skutočnosti čo i len nasvedčujúce jej opodstatnenosti.

11. Ústavná sťažnosť preto nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám. Pretože sa nesplnenie zákonom stanovených náležitostí týka základnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (úplná absencia, resp. ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie tohto nedostatku (m. m. II. ÚS 102/2019, I. ÚS 229/2022, I. ÚS 252/2024).

12. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

II.2. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

13. Ústavný súd zároveň nevyhovел ani návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí, keďže ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu z dôvodov už bližšie ozrejmenej v tomto rozhodnutí. Zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu predbežnej, resp. dočasnej ochrany totiž vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde), že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

14. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu